

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488145

Pro die tertia, Consideratio secunda De obligationibus Ecclesiastici ut inuncti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60305)

Consideratio sexta.

Pro III. die secunda.

De obligationibus, quibus homo Ecclesiasticus obstringitur consideratus ut confirmatus, & sacro Chrismate inunctus.

Tres Ritus, quos in administratione huius Sacramenti Episcopus adhibet, occasionem præbent considerandi tres obligationes, quæ imponuntur Sacramento suscipienti. Imprimis signum crucis immerso in Chrisma pollice imprimit fronti, in signum, Christiano per hoc Sacramentum robur, & animos conferri, ut non erubescat Evangelium, & fidem Catholicam publicè, coram Regibus & principibus fronte aperta profiteri non horreat.

2. Infligit illi alapam, ut admoneatur invicto, & impavido animo Christianis perferendas, & devorandas esse quasvis injurias, contumelias etiam palmares, ludibria & contemptus, cum vix aliquid majorem contemptum inter homines sapiat, quàm publica, & sonora alapæ inflictio.

3. Conjunctas invicem ambas manus pandas ipsius vertici imponit, in signum, à Christiano homine supernos influxus, inspirationes, & illustrationes avidè excipiendas, & cum fructu fovendas, nam juxta Tertullianum *Libr. de Resur. manus impositione adumbratur, ut anima Spiritu sancto illuminetur.*

I. Obligatio publicè & apertè profitendi Evangelium, & Evangelicas veritates te obstringit ad omittendum aliqua, ad faciendum alia; sic exigit, ut non spernas, aut derideas sanctitatem, sacras cæremonias; & hoc omittas; sic postulat, ut à Christiana modestia, pietate, & virtutis studio propter derisiones, sibilationes, satyras & ludibria non desistas, sed stes immotus; & hoc facias. Jam ad trutinam.

An & tu ex hominum illorum es grege, qui explodunt, & sarcasmis impetunt alios pietati deditos? si es, duorum causa es malorum; unum te, alterum premit tuum proximum; nam ejusmodi innocentia & pietatis derisores gravi se culpa obstringunt, quæ eò gravior est, quò major & dignior persona est, quæ deridetur, & causa, propter quam deridetur, injustior, quò major honor, & submissio competit & debetur deriso, & quidem propter illam ipsam causam, propter quam tamen præpostere deridetur.

Nun-

Nunquam peior & gravior derisio contigit, vel audita est, quàm fuerit illa, qua Christus exceptus fuit in coronatione sua spinea, sive spectemus personam derisam, sive honorem, reverentiam, & submissionem ipsi debitam, ob illam ipsam dominandi, & regnandi potestatem à Deo concessam, & à Prophetis prædictam, ob quam deridiculo & ludibrio habebatur, tanquam syco- phanta, rex fanaticus, & imaginarius. Sanctos & probos homines contemnere, & ludibrio habere ob ipsam suam sanctitatem, & probitatem, gravissimum peccatum est; sic docet Doctor Angelicus. 2. 2. q. 75. art. 5. *gravissimum est irridere DEUM, & ea, quæ DEI sunt.*

Michol deridere, & aculeatis verbis contemptim mordere ausa est Davidem, cui omnem venerationem, & submissionem debebat, quippe & regi, & marito suo. Summopere displicuit Deo tam grande peccatum, præsertim ex eo capite, quòd causam tam amarè carpendi & vilipendendi Davidem sumpserit Michol ex ipsa probitate, & pietate ipsius, qua ante Arcam Domini saltare non erubuit, ejus honorem apud populum aucturus, & promoturus; hinc Michol punita fuit sterilitate, pœnâ tunc temporis, probrosâ, nullis ex se relictis posteris. Sic puniuntur à Deo justè probitatis & sanctitatis derisores, subtra-

Etione scilicet cœlestium Benedictio-
num.

Proximo autem ejusmodi contemptu vitæ
probæ, damnum infers maximum, dum
illum non tantum impedis, & retrahis à
bono, sed etiam impellis ad malum. Pro
grandi habetur crimine, si quem à conse-
cutione notabilis emolumenti, officii, lu-
cri temporalis injustè impediatis, longè magis,
si cui non jam crumenam, sed ipsam vi-
tam eripias: quàm grave igitur crimen non
erit, injustissimè impedire proximum à
maximo emolumento, & lucro spirituali ip-
sique eripere vitam animæ æternam? vñ
similibus contemptoribus, irrisoribus, &
probitatis satyricis everforibus in extremo
judicio, ipsis præ omnibus aliis pavendo!
parata sunt derisoribus judicia. Prov. 19. coram
universali illo omnium hominum & Ange-
lorum in unum collectorum conventu co-
gentur revocare lensa, & mentis suæ falsa,
deceptoria judicia verbis illis Sap. c. 5.
Nos insensati vitam illorum aestimabamus insaniam.
& suismet irrisionibus amaris & mordaci-
bus, quibus aliorum probitatem impiè ar-
rodebant, tunc propriam improbitatem de-
ridere, imò amaris lachrymis deflere debe-
bunt.

2. Altera obligatio tibi incumbens, publi-
cè, in ipsa fronte profitendi omni timore
hominibus displicendi & vano respectu pe-
nitus deposito Evangelium, hujus doctrinam,

&

& Christianam pietatem, in ipso jam Davide ante arcam saltante primitus reluxit, & tibi proposita est, cum irridenti, & pietati suæ acerbos dentes infigenti uxori pia indignatione generosè reposuit: *Anæ Deum - - vilior fiam, plus quàm factus sum.* L. 2. Reg. c. 6. v. 22. Quibus subjungere poterat, quod postmodum cecinit Ps. 115. *Vota mea Domino reddam coram omni populo.* In mentem revoca præmium, quod hos piè impudentes, & sanctè effrontes Dei servos manet; si deridentur, & carpuntur à stultis, laudantur & extolluntur à prudentibus; quin si totus mundus contra ipsos conjuraret, mille convitiis, probris, ludibriis illos impeteret, sardonis risibus exploderet, tamen æstimerentur, laudarentur & benedicerentur à Deo: *maledicenti illi, & tu benedices.* Ps. 108.

Memineris è contrario etiam poenæ, quæ ejusmodi momis, cavillatoribus, & sacrorum derisoribus, tum & illis pusillis, ignavis, & væcordibus Christianis, qui se similibus sarcasmis, & irrisionibus deterreri à Christo, à via virtutis abduci, ad latam verò & laxam viam, & vitam juxta perniciosas mundi excæcati regulas decurrendam deduci sinunt, hanc statuit & promulgat Christus Luc. c. 9. *Qui me erubuerit, hunc filius hominis erubescet, cum venerit in majestate sua, & Patris, & sanctorum Angelorum.*

II. Obligatio, quæ te adstringit ad fortiter tolerandas injurias, te simul adstringit ad omittenda aliqua, ad faciendâ alia. Sic adstringeris ad non habendos odio tuos offensores, adversarios, & inimicos; insuper adstringeris ad amandos hos omnes.

1. Teneris nec interno rancore aut odio averfari, nec externis factis, internæ iracundiæ testibus, persequi calumniatores, & inimicos tuos. Internum odium prohibetur Levit. c. 19. *Non oderis fratrem tuum in corde tuo.* O quàm proclive & facile est, in hoc deficere! quàm facilè nidulantur in corde offensi certæ animi aversiones, & amaritudines, certæ indignatiunculæ erga suos inimicos, certæ complacentiæ, dum premuntur & affliguntur, certæ displicentiæ & tristitiæ, quando prosperè & ad vota ipsis fluunt omnia; quando extolluntur te neglecto, & omnibus in pretio sunt.

Multi, ut se excusent, dicunt, se non odisse peccatorem, sed ejus peccatum, non indignari isti vel illi, sed eorum perversis moribus. Sed nimis difficile & periculolum est, uti ejusmodi præcisionibus, & distinctionibus. Verùm si culpam averfaris, & odisti in aliis, cur hanc amas & amplecteris in temetipso? an fortè tua, in te residens culpa tam turpis non est, quàm culpa aliena, tuis inimicis inhærens? ne fidas dolosæ huic, & fucatæ excusationi, nec innitaris; nam non minùs odium, quàm amor excæcat:

qui

qui odit fratrem, in tenebris est, nescit, quò eat, quia tenebrae obtæcaverunt oculos ejus. 1. Joan.

C. 2.

Nec externis signis odium erga inimicos prodere, aut illos a communibus amicitia, & Christianæ charitatis officiis excludere licet: & illos salutare oportet, si alios similis sphaeræ homines salutare soles, salutem reddere, si quis prior impertivit; nec stomachoso cum silentio illi tergum obvertere, nec ejus occursum, vel conspectum studiose vitare, nec malè de ipso, aut ejus consanguineis, affinibus, amicis & familiaribus loqui. Paucis complectar omnia: non satis est inimicos non odisse, sed necessarium insuper est, nullum odii signum exterius demonstrare; alias si millies asseras, & asseveres, te inimicos tuos nullatenus odisse, facta tua coram omnium oculis verba tua mendacia publicè convincent.

2. Ut autem inimicos etiam ames, & hunc amorem factis comprobes, mandat & imperat ipse Deus. *Ego dico vobis; diligite inimicos vestros.* Matth. c. 5. *qui non diligit, manet in morte.* 1. Joan. c. 3. Non solum qui odit, sed ille etiam, qui non amat, graviter errat: hinc ob Innocentio XI. proscripta est hæc opinio; *non tenemur proximum diligere actu interno formali.*

Verum quidem est, quòd præceptum de diligendis inimicis non obliget semper, & pro semper, sive ad omnia & singula momenta;

D 5

menta;

menta; sed tunc solum, quando inimicus tuus necessitate pressus tuâ potissimum ope, & operâ indiget, vel tuum grave odium contra ipsum inimicum aliter à te depellere, & excutere non potes, nisi talem inimicum amandò, & seriò amoris actu prosequendo: ubi ergo simile quid evenerit, obstringeris inimicos tuos non tantum interno amore, & vero cordis affectu prosequi, sed insuper egentes juvare, ipsisque succurrere, opem ferre, vel etiam beneficia exhibere. Exemplum dedit nobis Christus ex ipso crucis patibulo, apud patrem suum divinum ardentissimè intercedens, & orans pro suis crucifixoribus, documentum jam prius datum Matth. c. 5. exemplo firmans: *benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro persecutibus, & calumniantibus vos.*

III. Tuum est, ut divinas illustrationes, & superna lumina petas, reverenter excipias, perpendas, illas sequaris, & adimpleas.

I. Necessarium est, ut cum cæco Evangelico lumen à Deo petas, & sapius ingemines. *Domine ut videam.* Luc. 18. Sapius per orationem recurrere ad Deum non tantum necessarium est necessitate præcepti, sed etiam necessitate medii, & ut medium necessarium ad obtinendum nobis præfixum finem, vitam æternam. Si uberiore lumine indiges ad clariùs cognoscendas & penetrandas veritates æternas, pete, & accipies:

Si quis indiget sapientiâ, postulet, & dabitur.
Jac. I.

Prima auxilia, & gratiæ prævenientes ultro dantur à DEO, quin petantur, sed perseverantia in benè cœptis, & gratia finalis non conceditur, nisi petentibus, & orantibus Augustino teste. Imò compluribus ex sententia Bellarmini, unicum medium consequendi salutem est oratio, quippe omni alio medio destitutis, sola facultate per orationem ad Deum recurrenti, & ejus auxilium implorandi, exceptâ. Adimple tu hanc obligationem, à qua nemo eximitur?

Nullum melioris fortis Christianum invenies, qui non manè discusso somno, & relicto lecto ad orationem profiliat, ipsas diei primitias Deo consecret, & reliquis actionibus piè præmittat, & transactæ diei similem coronidem priusquam cubitum concedat, religiosè imponat: tu forsan cum illo tepidorum Sacerdotum genere sentis, qui credunt abundè pietati se litasse, si diurnum Canoniarum precum pensum, Deus scit, quàm tepidè & luridè, decurrant, quibus aliquid alterius generis precum superaddere supervacaneum credunt. Propone & statue imposterum lege indispensabili manè saltem mediam horulam quotidie orationi mentali, noctu verò, antequam te lecto des, quadrantem horæ discutiendæ conscientiæ impendere. Hæc præxis plurimis

mis fuit initium & medium ad seriam vitam & morum emendationem, in morte autem solidum fundamentum firmæ spei salutem consequendi.

2. Necessum est, lumina & illustrationes supernas excipere, & fovere grato, & meditando animo, has sæpius mente recouendo, præsertim certis temporibus. Hæ divinæ lucis scintillæ, quas Spiritus Divinus tuo in corde spargit, & accendit, facile suffocantur, & extinguuntur, si tu has non excites identidem habro seriæ considerationis, qua scintillas istas vivas conserves, ut tandem in luculenta divini amoris incendia cor tuum prorumpat. Expertus hoc est David, ut ipsemet fatetur Psal. 38. *Concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exardescet ignis.*

Deus, ut scimus, illuminat omnem hominem, qui venit in hunc mundum, & tamen ex his plurimi ambulant in tenebris, & umbrâ mortis, eâ de causa, quòd tales illuminationes mentis sint instar fulguris coruscantis, in ipso splendidissimo ortu emorientis, nisi animo, velut fomite excipiantur, & meditatione in flammam excitentur.

3. Oportet obedire divinis inspirationibus, nisi tempore mortis illis infelicibus & à Deo desertis accenseri velis, quibus triste illud epicedium accinitur: *Vocavi, & renuistis: ego quoque in interitu vestro ridebo, & subsannabo.* Prov. c. 1. Nec te absterreni finas à diffi-

cultate,

cultate, quæ occurret in vincendis, & destruendis malis habitibus, & induratis consuetudinibus, nam pugnabis non tuis solis viribus, sed aderit tibi virtus ex alto, Deus tecum pugnabit, & porriget manum auxiliatricem.

Cave procrastines, & differas exequi divinas inspirationes, nem carò & citò tarditatem suam morosam luunt, qui moras moris neccunt, & divinæ voci solum tunc, quando ipsis commodum, & placitum fuerit, respondere volunt. Redemptor noster in distribuendis gratis festinat, properat, ut monet S. Petrus Act. c. 10. *pertransit benefaciendo: ne & nos incurios transeat.* Et ideo observemus id, quod nos præmonuit Isaias c. 55. *querite Dominum, dum inveniri potest.* Imitare primos Ecclesiæ Catholicæ Antistites Petrum & Andream, Jacobum, & Joannem, qui ad primam Christi invitantis vocem, continuo... *statim relictis retibus secuti sunt eum,* Matth. 4. Hortare teipsum cum magno antistite Augustino mutuatis ab ipso verbis; *Si aliquando, cur non modo?* Lib. 8. Confess.

Con-